

[Poul Hartling.]

statskassens side ender man på et højere niveau. Større afgifter kræves ind, 5 mia kr., større udgifter pumpes ud. Venstre ønsker et lavere niveau med færre offentlige udgifter og derfor også mindre afgifter.

Set fra erhvervsvirksomhedernes side virker regeringsplanens system på den velkendte måde, at man tager med den ene hånd og giver med den anden.

Man giver nogle såkaldte erhvervsfremmende tilskud, men man belaster samtidig virksomhederne med store afgifter. Nogle vil virke direkte som f. eks. en energiafgift; andre vil indirekte forøge omkostningerne og vil uden tvivl være med til at sætte yderligere længelidning i gang.

Dette er et stykke traditionel socialdemokratisk politik. Man kender kun den løsning at bruge nogle flere statspenge, og derfor må man, når man ikke længere kan sætte underskuddet i vejret, afkræve befolkningen større afgifter.

Det gælder altså om begge de to hovedelementer i regeringsplanen, at venstre finder planen dels for sent og for svagt virkende, dels direkte forfejlet.

Vi havde sat os det mål, at vi skulle ende med lavere omkostninger, lavere offentlige udgifter, mindre skattetryk. Regeringens plan ender i højere omkostninger, højere offentlige udgifter, større skattetryk. Der kommer til at gå flere penge om ad de offentlige kasser. Dette er socialdemokratisk politik, det er ikke venstres.

Venstre har ønsket, at vi kunne nå et resultat af de mange forhandlinger, der har været imellem os. Vi havde også ønsket at nå et resultat for længe siden. Allerede i april lagde vi en plan frem for, hvordan vi kunne tænke os at imødegå vanskelighederne, som jo ikke er opstået i de seneste uger. De første ord i venstres plan er: „Septemberforligets aftale om en omkostningsdæmpende politik må nu føres ud i livet“. Dette er stadig venstres mål. Vi lagde en plan frem, men vi understregede, at den var til forhandling.

Vi havde lavet en plan, som der var sammenhæng i, men vi ville gerne forhandle, vi ville også gerne forhandle om en anden teknik, når bare grundideen blev fastholdt, og grundideen var den omkostningsdæmpning, som vi havde lovet hinanden og lovet

befolkningen sidste september. Venstres plan gik i sin grundtanke ud på, at befolkningen ikke skulle have større pengeindkomster i 1977, end vi har haft i 1976. Vi mener, at det danske folk godt kunne leve med at holde en sådan indkomstpause, og jeg er overbevist om, at befolkningen ude omkring vil sige ja til det. Hvis det kan løse vore problemer, vil vi gerne være med. Det er det, vi har mødt.

De prisstigninger, der måtte komme, ville vi afbøde ved hjælp af lettelser til den enkelte i indkomstskatten. Vi mener stadig væk, at skattelettelser er bedre end lønforhøjelser. De mål, som vi har sat os, at omkostningerne skulle holdes i ave, vil blive opfyldt, hvis man følger venstres plan. Hvordan vil det gå, hvis man følger regeringens plan? Vi har spurgt, og jeg har forstået, at hvis regeringens plan følges og vi så holder samme linje i de kommende år, vil vi kunne håbe på at nå balance omkring 1981. Til den tid vil vi så have en udlandsgæld på mellem 50 mia kr. og 60 mia kr. at afdrage og forrente, vel at mærke, hvis vi kan låne så mange penge. Vi mener, at dette perspektiv aftegner en alt for farlig udvikling. Det andet store problem, som hedder beskæftigelsen, har regeringsplanen næppe mulighed for at få nogen nævneværdig indflydelse på.

Imellem det oplæg, som regeringen præsenterede den 3. august i år, og den plan, som nu ligger her som en aftale mellem 4 partier, er der ikke store forskelle. Der er enkeltheder, men der er ingen ændring i grundretningen, og regeringen kan jo være tilfreds med, at den har fået andre partier med til at støtte sin politik.

Der er imidlertid et afsnit, der er nyt, det er det sidste. Jeg kan sige, at venstre har været med til at forhandle om regeringens oplæg dag ud og dag ind. Vi har gennemgået det meget nøje. Vi finder, som jeg har sagt, at det vil virke for sent, for svagt, for kort. Men det sidste afsnit har vi ikke mødt før, og det er jo politisk set ikke det mindst interessante.

Det lyder: „For at sikre den fornødne stabilitet i gennemførelsen af den med forliget fastlagte økonomiske politik kan ændringer vedrørende forligets emner kun gennemføres i fællesskab.“

Og så tilføjes der — og det er jo det mest